



Moj rodni kraj.*

V kotanji sivi kakor črni vrani
čepijo plaho hiše tožnih gospodarjev,
v ponosno cerkev svete Barbare ob strani
beže prošnjé izmučenih rudarjev.

Tam blagoslova prosijo kopači,
ki strah spreleta jih po temnih rovih,
ko kopljejo podzemeljski orači
grob sebi in sodrugom v težkih dnovih.

In da bi sreča prišla v domačijo,
na goro k božjemu popnó se tronu
in vdano tamkaj prosijo Marijo,
naj jih priporoči še svetemu Antonu.

Po svetu sem odšel od njih v bojazni
od zemlje, blagoslovljene z zakladi . . .
Da zopet vrnem se v ta kraj prijazni,
kjer sem preživel mlade vse pomladi,

Te prosim, vzvišeni nad nami Oče,
ko dnevi moji bodo dogoreli v jami,
ohrani prostor tihi mi v deželi Soče,
dokler me kralj Matjaž na boj ne zdrami!

Matija Lipužič.

* Idrija v neodrešeni domovini.